

Mijn duin

Een nieuwe rubriek waarin een bekende of onbekende duinliefhebber beschrijft en laat zien wat zijn of haar favoriete plek in het duinlandschap is.

Tekst: Adriaan Dijkse

Wie?

Ik ben Adriaan Dijkse en woon sinds mijn geboorte aan de rand van het Texelse bos- en duingebied. Al heel lang ben ik actief in de natuur en de natuurbescherming. Al meer dan 50 jaar doe ik onder andere broedvogelinventarisaties en heb ik verscheidene boeken over de Texelse natuur, vogels en planten gemaakt. Met Syts-

ke, mijn vrouw, ben ik duinconsulent voor Duinbehoud op Texel.

Mijn favoriete duingebied?

Dat zijn de Seetingsnollen, het duingebied tussen de duincamping Kogerstrand en het drukste strandslag op Texel naar paal 17, waaraan Ecomare ligt. Het is maar een klein gebied. In de lengte meet het 1,5 kilometer en

Foto: Sytske Dijkse

het is 800 meter breed, ingeklemd tussen een strook bos en de Noordzee. Het duingebied is vernoemd naar de Seeting, de naam van een hoog duin. Met 24,8 meter is dat niet alleen het hoogste duin op Texel, maar zelfs de hoogste plek van het eiland. Omdat dit duin in een keten van andere hoge toppen ligt, en voor de helft begroeid is met dennenbos, valt het eigenlijk helemaal niet op als 'Texels toppunt'. Gelukkig staan er geen bordjes, loopt er geen pad naar de top en is er geen uitkijkpunt.

Lange tijd was dit duingebied een beetje vergeten natuurgebied. Bij Staatsbosbeheer werd het dan ook, zo dicht bij de camping en badplaats De Koog, het Recreatieduin genoemd. Nu wordt het meer op waarde geschat en is de toegang er - zoals in het hele duingebied - alleen op de aangegeven paden vrij voor wandelaars.

Waarom dit duingebied?

Ik vind de Seetingsnollen zo mooi omdat er op een kleine oppervlakte veel variatie is en omdat er vrijwel geen beheer is, behalve het onderhoud aan de paden.

Foto: Adriaan Dijkse

Er wordt niet gemaaid, er wordt niet gegraasd door rundvee, paarden of schapen. Toch zijn er prachtige 'kale' duinen met buntgras, duinroosjes en mos- en korstmosvegetatie. Er is één grote vallei met struikheide waar het strandslag langs loopt en er zijn enkele valleien waar in natte winters het water net tot boven het maaiveld stijgt. Uiteraard zijn deze valleien rijker begroeid met struikgewas.

Al vele jaren inventariseer ik de broedvogels van dit gebied. En dat is zeker leuk. Omdat er veel konijnen leven die met hun gegrave voor miniverstuivingen en holen zorgen, broedden er jaarlijks zes tot tien paren tapuiten. Een vergelijkbaar aantal holenduiven en kauwen en nog enkele bergeenden maken het hollenbroeder plaatje compleet. Er komen enkele paren wulpen voor, en veel zangvogels: nachtegalen, roodborsttapuiten, blauwborsten, heel veel grasmussen en graspiepers. Vooral op de vroege ochtenden als je helemaal alleen door het gebied loopt, in de nevel, of met de dalen vol met ochtendmist zijn de Seetingsnollen voor mij een klein paradijs •